

гава жените и заобиколиха дяда Марина, Нейка и Радуш. Радуш изглеждаше възгордян, разказваше, че генералът му казал да не се страхуват, защото те идели за тяхно добро и никому нищо нямало да сторят. Къню крѣчмаринът мѣлчеше и плюеше настрана.

На мръкване към Люляково се зададоха нови войски. Минаваше сега пехота. Натоварени с тежки раници, с прехвърлени на рамо пушки, вървяха хиляди войници, изпотени и прашни, с почернели и загорели лица, които до немай-къде си приличаха едно на друго. Когато минаваха покрай къщите, заглеждаха се в овошките, но капнали от умора, нямаха сили да се отбият, заглеждаха се в земята и покорно крачеха напред. Мина се час, два и тая тъмна и гъста колона все още прекосваше полето, преминаваше през селото, пълзеше тежко и бавно, като безкрайна черна змия.

III

Изминаха се няколко дни. Войски вече не минаваха през Люляково. В село останаха само десетина ромънски войници. Те живееха горе, в поста, и само нощно време някои от тях слизаха в село и патрулираха. Селяните се успокоиха и с някакво недоумение и тъпа болка в душите подхванаха обикновения си живот. Всичко, което видяха, им се струваше като болезнен и нелеп сън, но те имаха радостна